

Жінь-літун

тже, я залишив рідну домівку посеред зими і вирушив до Росії. Певна річ, я поїхав верхи, бо так узимку найзручніше. Адже не потрібен візник, який повсякчас норовить звернути до корчми, бо страшенно знемагає від «спраги».

Так їхав я день у день, поки не збився на манівці та не заблукав. Сипав густий сніг, наче хто нагорі перину розпоров. Скільки сягало око, усе геть-чисто замело снігом, і ніде не було видно ані лялечки.

Кінь мій загрузав по коліна у снігу і вже ледве вочив ноги від утоми. Довкруг не миготіло жодного вогника, тож зрештою довелося зупинитися на ночівлю просто неба. Серед голого степу стирчав один-однісінький кілок. До нього я й припнув коня. Сам же, влігшись неподалік, підклав собі під голову кулака, аби спалося м'якше. А тоді задав такого хropaка, що прокинувся лише опівдні, коли сонечко вже високо підбилося в ясному небі.

Я солодко позіхнув, протер очі спросоння... й отетерів. Отакої! Уявіть собі: я лежав посеред якогось містечка! Ошатні будиночки привітно посміхалися вікнами, а довкола з'юрмилося чимало люду. На мене з цікавістю витріщалися і старі, і малі й щось белькотіли незрозумілою мовою.

Де ж мій кінь? Аж тут я почув злякане іржання десь ізгори. Задираю голову — і що ж, ви думаєте, бачу? Кінь мій, прив'язаний до верху дзвіниці, метляється у повітрі, дригаючи ногами. Бідолашна конячина благала мене (звісно, своєю конячою мовою) повернути її на тверду землю.

І тут мені саянула блискуча здогадка! Учора містечко аж по маківку церкви засипало снігом. Але вночі настала небачена відлига. Сніг розтанув, наче цукор у гарячущому чаї, і я поступово осів на землю. Але ж кінь мій залишився нагорі! Те, що в темряві здалося кілком, насправді виявилось вершечком дзвіниці.

Хіба ж міг я залишити коня напризволяще! Не вагаючись, я вихопив свого пістоль і поцілів у вуздечку. А стрілок я нівроку! Кінь, радісно іржучи, щасливо приземлився, і я помандрував собі далі під шалені оплески глядачів.

ЛАСКАВО
ПРОСИМО,
БАРОНЕ!

ЦЬОМ...
ЦЬОМ...

Їваский вовк

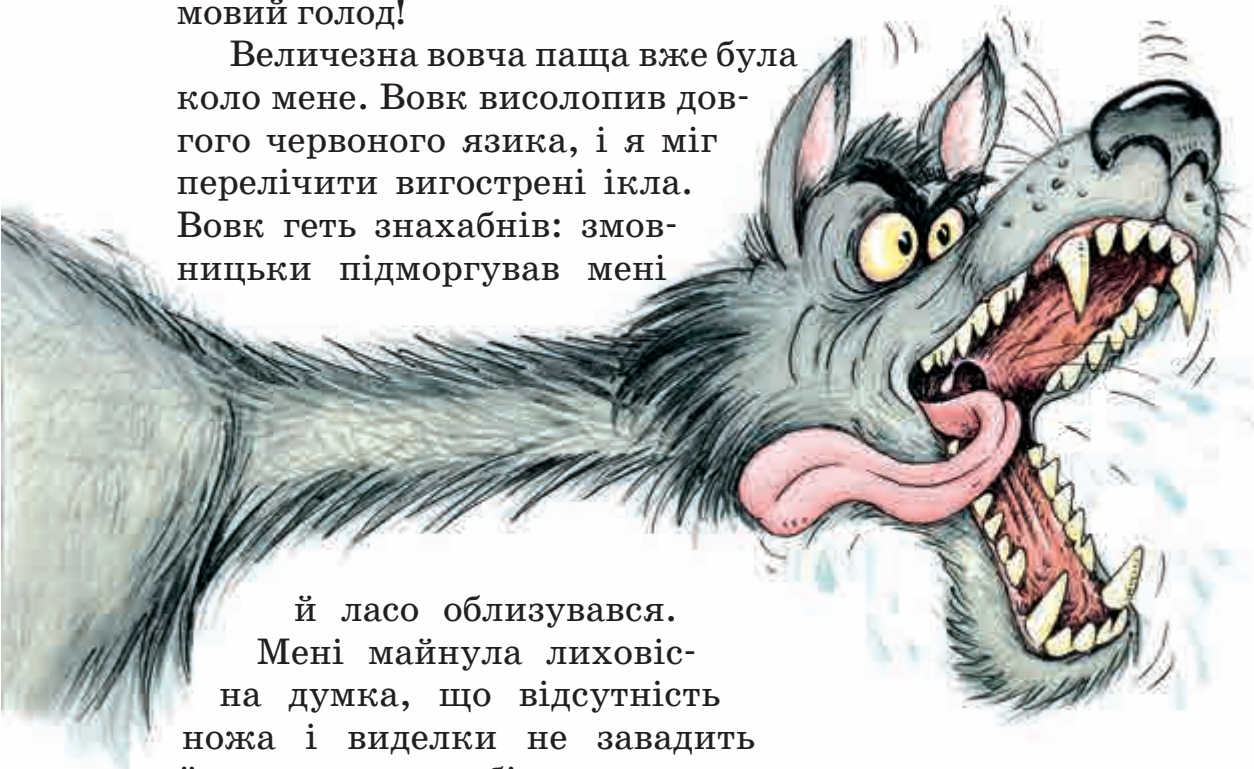

так, долаючи версту за верстою, до-
трюхикав я до Росії. Але що край, то
і звичай, а як ви знаєте, взимку в Ро-
сії не подорожують верхи. Тож я ку-
пив перші-ліпші сани, запряг у них конячину і помчав
у Санкт-Петербург. Правду кажучи, мені більше при-
пав до смаку інший звичай, коли господиня, зустріча-
ючи гостя, пригощає його чарчиною та дзвінким поці-
лунком.

Одного дня, а точніше кажучи, місячної ночі, я опинився казна-де у дрімучих лісових хащах. Час брався до півночі, і я вже було солодко закуняв. Аж тут мій кінь нашорошив вуха і почав ловити дрижаки од страху. Я озирнувся і... ой, леле! Бачу: женеться за мною здоровезний вовчисько, якого підганяє ще більший зимовий голод!

Величезна вовча паща вже була коло мене. Вовк висолопив довгого червоного язика, і я міг перелічити вигострені ікла. Вовк геть знахабнів: змовницьки підморгував мені

й ласо облизувався. Мені майнула лиховісна думка, що відсутність ножа і виделки не завадить йому смачно пообідати, чи то пак повечеряти. Уторопавши, до чого воно йдеться, я впав долілиць на сани й умить знепритомнів... тобто ліг здрімнути.

Але вовк навіть не звернув уваги на таку дрібноту, як я. Він одним махом перескочив через мене й люто накинувся на сердешну конячину. Вовчисько одним махом заковтнув задню частину шкапи, наче то був шмат ковбаси. Тим часом налякана передня частина ушкварила ще швидше.

Коли я отямився, вовк уже заковтував і другу порцію коня. Одначе ж збруя залишилася! І вовк не міг із неї виборсатися! Тож замість коня у мене тепер в упряжці біг страшенний вовчисько з набитим черевом.

Я, звісно, не розгубився і заходився щосили періцити його батогом. Їй-богу, добродію, у мене ще й досі болить рука, коли згадую, як кілька годин поспіль батожив вовка.

Отакечки галопом ми проминули кілька містечок і заїхали до Санкт-Петербурга. Містяни аж роти пороззявляли од такої чудасії — вовк везе сани, наче справдешній кінь.

БАРОН У СВОЇХ МАНДРІВКАХ

в Україні

у Росії

у Туреччині

БАРОН
МЮНХАУЗЕН

в Африці

в Америці

у Китаї

Іскристі очі

е хочу докладно описувати вам Росію, аби не набриднути та не втомити. Та ви й самі, на власні очі, можете її побачити. Скажу лишень, що це рай для мисливця.

У лісах Росії до того багато дичини, що — того і стережись — наступиш ненароком на чийсь лапу та віддавиш. Я не раз спостерігав звірів, що шкутильгали на одну, та де там — і на дві лапи. Як на мене, полювання значно більше личить шляхетному дворянинові, аніж купи грубесних книжок із латиною. А Мюнхаузени, їй-богу, дуже давній аристократичний рід!

Тож у Росії я міг гаяти час, як і належить справжньому дворянинові.

Одного дня, щойно прокинувшись, я вихилився з вікна свого покою, аби помилуватися чудовим ставком. Коли глядь — на воді сидить табун диких качок.

Як затятий мисливець, я схопив рушницю, крутнувся на підборах і чимдуж побіг униз. Але зробив це так швидко, що з усього розгону наскочив на одвірок. Від цього удару в мене аж іскри порснули з очей і пташки зацвірінькали в голові. Коли я очунявся і пташки замовкли, я вискочив на ганок.

Піднявши рушницю, я вже прицілювся в качку, аж раптом бачу, що дорогою загубив кремій. Як стріляти? Де взяти вогню, щоб підпалити порох? Повернутися? Одначе не можна баритися! Бо качки ось-ось здіймуться і полетять насолоджуватися чудовим ранком десь-інде. Я не розгубився і, вмить усе обмізкувавши, затопив собі кулаком в око так, що з нього знову порснули іскри.

Підпаливши порох од тих іскор, я вистрелив і за раз поклав п'ять пар качок й одного величезного качура.

Качки на повідку

дного разу я подався зі своїм улюбленим мисливським псом на полювання. Проте мені не щастило. За всенький день я не вполював навіть комара. Мій пес і той засмутився. Але ж увечері я запросив на гостину друзів. Як повертатися з порожніми руками? Та мене ж і кури засміють! І невже мої друзі залишаться без смаженого кабанчика чи сякого-такого зайця?

Аж тут я узрів озеро, де на плесі тихо-мирно плавала сила-силенна качок. Оце так вдача! Проте у мене залишився тільки один патрон. Ну що тут вдієш, хай йому морока! Однак барон Мюнхаузен не звик задкувати перед труднощами!

А треба сказати, що, вирушаючи на полювання, я завжди прихоплюю із собою дечого перехопити. Отож, попорпавшись у своїй торбинці, я видобув кусник сала, що залишився в мене після сніданку. Я прив'язав його до собачого повідка і закинув як приманку. А тоді сховався в очереті край ставка й почав чекати.

Угледівши сало, підпливла перша качка й умент проковтнула його. Сало було гладеньким, тож швидко вийшло ззаду качки цілісіньким. Відтак його проковтнула друга качка, ще вгодованіша від першої, і теж не наситилася.

За короткий час на поводок, наче намистини, нанизалося чимало качок. Я насилу витяг їх на берег, обмотав навколо себе поводок двічі й мерщій подався додому. Та, ступивши кілька кроків, відчув, як мені слабнуть ноги. Воно й не дивно, що я підупав на силі, бо ж качки були важкенькі.

Аж тут, оговтавшись від переляку, качки затріпотіли крильцями і без оголошення війни несамовито шугонули вгору. Чимало сміливців у такій халепі випустили б здобич з несподіванки. Одначе не такий барон Мюнхаузен! Ухопившись обіруч за поводок, я спрямував качок у бік своєї домівки. Та ще й час від часу вигукував, наче справдешній стерничий:

— Ліворуч кермо! Цоб-цабе! Так тримати!

Пролітаючи над селом, я нюшив смакові-ті димки, що курилися із димарів. Піді мною варять юшку, а далі їдять печеню, а вже в крайньому будиночку готують борщ. Ось уже поміж дерев забовванів знайомий зелений моріжок, ген і дах мого будинку. Лише над ним не куриться смачний димок. Та нічого, я швидко це виправлю. Проте як спинитися?

Прикро було б, якби я гепнувся з такої ви-соти, еге ж? Тоді я почав одна за одною скру-чувати шиї качкам і так поволі приземлив-ся. М'яко й неквапно я спустився крізь димар простісінько на піч, де мої качки й мали опи-нитися. Кухар довго не міг отямитися з того дива! Одначе те дивування швидко змінилося радістю, коли він побачив, що я повернувся не сам, а у товаристві вгодованих качок.

Добре, що хоч піч була хо-лодна, інакше б вийшов, за-мість качок, засмажений Мюнхаузен із брусницею.

Мої друзі ще й досі обли-зуються, згадуючи той смач-нючий обід!

НОВИЙ СПОСІБ
ПОЛЮВАННЯ НА КУРІПОК,
ВИГАДАНИЙ
БАРОНОМ МЮНХАУЗЕНОМ

